

عکس‌های کارت‌پستالی او به اندازه هم‌بازی‌های آبی و قرمز در تیم ملی خریدار داشت و به‌وقت رویارویی با استقلال و پرسپولیس در ورزشگاه آزادی فقط سستایش و تشویق بود که نصیبش می‌شد.

کاپیتان‌ترین کاپیتان‌ها. این بار با پیراهن کشاورز در ۷۰ سال

سیروس از نسل هافبک‌های همه‌کاره‌ای بود که در فوتبال آن زمان همچون امروز این همه تعریف و دسته‌بندی برای آن‌ها وجود نداشت. هافبک‌هایی که باید همه هنری می‌داشتند و همه کار می‌کردند. بنابراین با تعریف امروزی او نه هافبک دفاعی بود نه بازی‌ساز و نه وینگر. یکی بود که هم تکنیک داشت هم خوب می‌جنگید، هم خوب شوت می‌زد و هم خوب بازی‌سازی می‌کرد. یک میدان‌دار در میانه‌ی میدان که واقعا فوتبال با حضور بازیکنانی همچون او زیباتر بود. بازیکنانی که در فوتبال امروزی دیگر نه پیدا می‌شوند و نه خریداری دارند.

باین‌حال جدای از ویژگی‌های فنی، او شمایل یک کاپیتان ازلی و ابدی در فوتبال ایران را به ثبت رسانده. کاپیتان‌ترین کاپیتان فوتبال ایران، لقبی است که می‌توان به او داد. به بازیکنی که در فوتبال دو قطبی ایران علی‌رغم پوشیدن پیراهن یک تیم شهرستانی، مقبول همه ستاره‌های آبی و قرمز بود. سیروس در دهه‌های فوتبال ایران سربرآورد که فوتبال تقریباً فقط در تهران و در لیگ باشگاهی تهران تعریف می‌شد و بازیکن شهرستانی کار سختی برای چهره شدن داشت. اما او حتی قبل از این که پرویز دهداری به‌صورت افراطی به بازیکنان گمنام میدان دهد، توانسته بود تنها بازیکن شهرستانی باشد که با ستاره‌های قرمز و آبی به بازی‌های آسیایی ستول برود و قبل‌تر از آن نیز در سال ۶۳ در جام جواهرعلی نهر اولین بازی ملی خود را یک روز قبل از تولد ۲۳سالگی خود مقابل یوگسلاوی انجام داده بود. آن هم درحالی که بقیه هم‌بازی‌های او عضو باشگاه‌های تهرانی بودند. این همان کاری است که سیروس قایق‌ران در فوتبال ایران کرده. رسیدن به تیم ملی از طریق بازی در تیم منتخب گیلان و ملوان در دهه شصت، در دهه‌ای که فوتبال فقط در تهران تعریف می‌شد.

سیروس و غمی که هرگز کهنه نمی‌شود

قایقران؛ کاپیتان جاویدان فوتبال ایران

شصت و چهارسالگی کاپیتان سیروس در فقدان خودش، فقدانی که ۲۷ سال طول کشید. غم سیروس هیچ‌وقت کهنه نمی‌شود اما او کاپیتان جاویدان فوتبال ایران است.

به گزارش ورزش سه، یکم بهمن سالروز تولد سیروس قایقران است. یکی از چهره‌های ماندگار فوتبال ایران که علی‌رغم گذشت ۲۷ سال از درگذشتش همچنان حضورش در فوتبال ایران به مناسبت‌های مختلف حس می‌شود و جامعه فراموش‌کار فوتبال ایرانی این بار مجدانه و مصراحت نمی‌خواهد نبودن او را قبول کند و همچنان با هر بهانه‌ای سعی در زنده نگه داشتن یاد او دارد. بهانه‌ای همچون تولد او در یکم بهمن و نظیر آنچه برای نوشتن این مطلب بهانه‌ای شده.

سیروس با پیراهن کشاورز و بازوبند کاپیتانی این تیم در سال ۷۰. همان سالی که از ملوان و گیلان و انزلی دل کند و به تهران آمد تا هم یکی از گران‌ترین بازیکنان فوتبال ایران شود و هم به بازوبند کاپیتانی تیم پرستاره کشاورز برسد. آنچه مشخص است سیروس جزء معدود بازیکنان تاریخ فوتبال ایران است که هرآنچه از احترام و ستایش نصیبش می‌شود، واقعی است. واقعی از این نظر که او وام‌دار هیچ‌کدام از دو تیم مطرح پایتخت نبوده و نیست و در فوتبال ایران که قضاوت‌ها و ستایش‌ها به شدت وابسته به تمایلات باشگاهی است و حتی گاهی تمایلات رنگی زیرپوست فوتبال، فوتبال ملی را هم تحت‌الشعاع قرار می‌دهد او چه‌بسا تنها چهره تاریخ فوتبال ایران باشد که بدون پوشیدن پیراهن‌های قرمز و آبی باشگاهی، هم به اندازه چهره‌های مهم این دو باشگاه قدر دیده و از طرفی به اندازه بسیاری از چهره‌های موفق فوتبال ایران که پیراهن این دو تیم را نپوشیدند و به اندازه خود قدر ندیدند به محاق نرفته است.

با پیراهن تیم ملی در بازی‌های جام دهه فجر سال ۶۴. سالی که به ترکیب اصلی تیم ملی رسید و تاج ملت‌های ۱۹۹۲ در سال ۷۱ آن را از دست نداد.

چه‌بسا مرگ نابه‌هنگام سیروس در این قدر دیدن و دیده شدن او تأثیر داشته اما قبل از مرگش هم سیروس هم یک چهره قابل‌احترام و محبوب در فوتبال ایران بود. در همان زمانی که

نگاهی به نشست معاون اداره ورزش با رؤسای گروه و کارشناسان؛

کدام نظارت؟ کدام ساختار اجرایی؟ کدام نقشه راه؟

کرد: ارتقای فرهنگ سازمانی و پایبندی به اصول اداری، نقشی کلیدی در تحقق اهداف بلندمدت ما دارد.
 این نشست با تبادل نظر و بیان دیدگاه‌های کارشناسان و اعضای حاضر پایان یافت و برنامه‌های سال جدید برای توسعه ورزش فارس و ارتقای سطح همکاری‌ها تدوین گردید.

دبیر سرویس ورزشی
 میثم محجوبی

meisammahjoobi@gmail.com

درحالی که ورزش فارس با چالش‌های مشخصی چون کمبود بودجه، ضعف زیرساخت، فرار استعدادها، و باشگاه‌داری فرسوده دست‌وپنجه نرم می‌کند، نشست دیروز معاون توسعه ورزش با رؤسا و کارشناسان، بیشتر به یک کلاس انشاء نزدیک بود تا جلسه‌ای اجرایی با خروجی ملموس.

ابتدا نگاهی داریم به خبری که در خصوص این جلسه منتشر شد و سپس، تحلیلی بر آن خواهیم داشت.
 نشست معاون توسعه ورزش با رؤسا، گروه‌ها و کارشناسان این معاونت صبح دوشنبه ۲۵ فروردین‌ماه، در سالن اجتماعات اداره کل برگزار شد. محمدحسن طیبی، معاون توسعه ورزش، با اشاره به اهمیت کار تیمی و همدلی در پیشبرد اهداف ورزشی استان، اظهار داشت: در سال جدید تلاش می‌کنیم تا رشد ورزش فارس در اولویت قرار گیرد. برنامه‌ریزی منسجم و کار تیمی همدلانه از اصولی است که ما را به موفقیت در بازی‌های آسیایی ناگوای و المپیک استعدادهای برتر کشور نزدیک‌تر خواهد کرد.

وی ضمن تقدیر از تلاش‌های کارشناسان و مسئولان این حوزه، افزود: یکی از اهداف مهم ما ایجاد بستر همکاری نزدیک بین هیئت‌های ورزشی است. توسعه این همکاری‌ها می‌تواند زمینه‌ساز پیشرفت‌های چشمگیر و ایجاد هماهنگی بین بخش‌های مختلف ورزش استان باشد. طیبی همچنین به نظارت بر باشگاه‌های ورزشی اشاره کرد و گفت: بهبود کیفیت خدمات ارائه شده به ورزشکاران و نظارت دقیق بر فعالیت باشگاه‌ها از اولویت‌های کاری ما خواهد بود. این مهم نیازمند هماهنگی و تعامل بیشتر میان همه بخش‌هاست.

معاون توسعه ورزش بر نظم اداری و رفتار سازمانی تأکید و خاطرنشان

فکرگلزی در فوتبال ایران و هشدار برای آینده

این آمار به‌قدری ضعیف و فاجعه‌بار است که واقعا سطح فنی لیگ برتر ایران را زیر سؤال برده است.
 جایی‌که اکثر نتایج مسابقات اقتصادی و بسا حداقل کل به پایان می‌رسد.

در سطح ملی هم که سال‌هاست ایران متکی به گل‌زنی دو ستاره یک‌دهه اخیر خود یعنی طارمی و آزمون بوده است که این دو بازیکن لژیونر و بزرگ ایران هم در آخرین سال‌های اوج خود قرار دارند و بعید نیست که در آینده نچندان دور فوتبال ایران چه در سطح باشگاهی و چه در سطح ملی دچار فقر شدید گل‌زنی خواهد شد. هرچند از همین دو سه سال اخیر فقر شدید گل‌زنی به‌وضوح در لیگ برتر ایران قابل‌مشاهده است.

عدم پشتوانه، تاکتیک‌های اشتباه و کمبود اعتمادبه‌نفس

شاید از مهم‌ترین دلایل فقر گل‌زنی در فوتبال ایران به نبود زیرساخت‌ها و پشتوانه‌سازی در فوتبال پایه برمی‌گردد جایی‌که فوتبال ایران قادر به کشف استعداد و پرورش چندین گل‌زن قهار در فوتبال ایران نبوده است.

از طرفی تاکتیک‌ها و تفکرات اشتباه برخی سرمربیان و عدم اعتماد به جوان‌ها و کاهش اعتمادبه‌نفس بازیکنان می‌تواند به افت محسوس مهاجمان و کاهش آمار گل‌زنی در فوتبال ایران اشاره کرد. بدیهی است با توجه به شرایط فعلی فوتبال ایران در آینده‌ای نزدیک دچار افت محسوس به‌خصوص در زمینه گل‌زنی و رقابت با دیگر تیم‌های آسیایی و در سطح بین‌المللی هم خواهیم شد.

سال‌هاست که آمار گل‌زنی در فوتبال لیگ برتر ایران در سطح بسیار پایینی قرار دارد.
 پس از نسل طلایی دهه ۷۰ و ۸۰ که گل‌زنانی زیادی به فوتبال ایران معرفی شدند. کم‌کم شاهد نزول بازیکن شاخص و گل‌زن در فوتبال ایران بوده‌ایم.

بعد از بازیکنان گل‌زن این نسل همچون رضا عنایتی، آرش بحرانی، مهدی رجب‌زاده، محسن خلیلی که سال‌ها با بیش از ۲۰ گل آقای گل لیگ برتر ایران می‌شدند، دیگر شاهد بازیکن شاخصی در این سطح نبودیم.

لیگ برتر این فصل اوج فاجعه گل‌زنی

اما سلسله فاجعه در سطح بازیکنان و باشگاه‌های ایران در این فصل به آمار پایین گل‌زنی بازیکنان در لیگ برتر برمی‌گردد.
 درحالی‌که بیست و شش هفته از لیگ برتر ایران می‌گذرد بهترین گل‌زن لیگ یعنی علی علیپور از پرسپولیس با تنها ۱۰ گل زده آقای گل لیگ ایران به شمار می‌رود.
 میانگین ضعیف ۲۸صدم گل در هر بازی توسط آقای گل ایران ثبت شده است یعنی حدوداً هر سه بازی تنها یک گل زده!

این آمار به‌قدری ضعیف و فاجعه‌بار است که واقعا سطح فنی لیگ برتر ایران را زیر سؤال برده است.
 جایی‌که اکثر نتایج مسابقات اقتصادی و بسا حداقل کل به پایان می‌رسد.

در سطح ملی هم که سال‌هاست ایران متکی به گل‌زنی دو ستاره یک‌دهه اخیر خود یعنی طارمی و آزمون بوده است که این دو بازیکن لژیونر و بزرگ ایران هم در آخرین سال‌های اوج خود قرار دارند و بعید نیست که در آینده نچندان دور فوتبال ایران چه در سطح باشگاهی و چه در سطح ملی دچار فقر شدید گل‌زنی خواهد شد. هرچند از همین دو سه سال اخیر فقر شدید گل‌زنی به‌وضوح در لیگ برتر ایران قابل‌مشاهده است.

عدم پشتوانه، تاکتیک‌های اشتباه و کمبود اعتمادبه‌نفس

شاید از مهم‌ترین دلایل فقر گل‌زنی در فوتبال ایران به نبود زیرساخت‌ها و پشتوانه‌سازی در فوتبال پایه برمی‌گردد جایی‌که فوتبال ایران قادر به کشف استعداد و پرورش چندین گل‌زن قهار در فوتبال ایران نبوده است.

از طرفی تاکتیک‌ها و تفکرات اشتباه برخی سرمربیان و عدم اعتماد به جوان‌ها و کاهش اعتمادبه‌نفس بازیکنان می‌تواند به افت محسوس مهاجمان و کاهش آمار گل‌زنی در فوتبال ایران اشاره کرد. بدیهی است با توجه به شرایط فعلی فوتبال ایران در آینده‌ای نزدیک دچار افت محسوس به‌خصوص در زمینه گل‌زنی و رقابت با دیگر تیم‌های آسیایی و در سطح بین‌المللی هم خواهیم شد.